

Αρείου Πάγου: 1250/1979 (Τμ. Β')

Πηγή: Ε.Δ.Κ.Α. ΚΒ' 1980, σ. 602

Εργατικόν ατύχημα η πάθησις από βρογχοπνευμονίαν που εξεδηλώθη από δυσμενείς συνθήκας εργασίας κλπ και από καρκίνον. Νοσηλεία εις νοσοκομείον - θάνατος από καρδιακήν εμβολήν - δεν θεωρείται ατύχημα. Δικαίωμα εις νοσηλείαν κατά το αρθρ. 66 ΚΙΝΔ.

Πρόεδρος: κ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Εισηγητής: κ. ΙΩ. ΑΘ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόροι: κ.κ. Παν. Δικαίος, Κ. Κατσιγέρας

Επειδή κατά την έννοιαν του αρθρ. 1 του δια του β.δ. της 24.7/25.8.1920 κωδικοποιηθέντος ν. 551/1915, ως εργατικόν ατύχημα εκ βιαίου συμβάντος θεωρείται και ο θάνατος του ναυτικού εάν προήλθεν εν τη εκτελέσει ή εξ αφορμής της εργασίας του εξ απροβλέπτου και αιφνιδίου γεγονότος, συνιστώντος αιτίαν ξένην προς τον οργανισμόν του θανόντος οίον αποτελεί και η εκτέλεσις της εργασίας υπό εκτάκτως δυσμενείς συνθήκας. Εν προκειμένω μετ' ανέλεγκτον εκτίμησιν των αποδείξεων γίνονται δεκτά εν τη αναιρεσιβαλλομένη τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο σύζυγος της αναιρεσειούσης και πατήρ του παρ' αυτής νομίμως επιτροπευομένου ανηλικού τέκνου της Ν Σ.Τ. ναυτολογηθείς υπό της αναιρεσιβλήτου δια συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου ειργάσθη ως λιπαντής εις το πλοίον αυτής "MINOAN STAR" 11.600 τόννων D.W. από της 13.12.69 μέχρι της 28.12.69, ότε κατά τον κατάπλουν του πλοίου εις Μπανγκόγκ απεστάλη λόγω επισυμβάσης κατά τον πλουν ασθενείας του, εις Νοσοκομείον ένθα διεπιστώθη ότι ούτος έπασχεν εκ βρογχοπνευμονίας δεξιά και εκ καρκίνου του δεξιού πνεύμονος. Κατόπιν τούτου απολυθείς πάραυτα υπό του πλοιάρχου και παλινοστήσας εισήχθη την 2.1.70 εις το εν Μελισσίοις Πεντέλης Νοσηλευτικόν Ίδρυμα Εμπορικού Ναυτικού ένθα υπεβλήθη εις εγχείρισιν καθ' ην του αφηρέθη ο δεξιός λοβός του πνεύμονος, εξελθών δε του Νοσοκομείου την 29.1.70 απεβίωσεν εις την οικίαν του την 25.2.70 εκ καρδιακής εμβολής. Ακολούθως γίνεται δεκτόν ότι η βρογχοπνευμονία του ανωτέρω υπήρξεν εκδήλως απότοκος των όλως δυσμενών συνθηκών υφ' ας

εξετέλει ούτος την υπηρεσίαν του εν τω μηχανοστασίω του πλοίου υπό λίαν υψηλήν θερμοκρασίαν κατά την διάρκειαν των τετραημέρων δοκιμών αυτού εν τη περιοχή της Osaka της Ιαπωνίας, ένθα επεκράτει δριμύς χειμών (0-8°C), εκ του ότι εξερχόμενος ούτος εις τους λοιπούς χώρους του πλοίου εξετίθετο εις το επικρατούν εις αυτούς ψύχος λόγω μη λειτουργίας του "καλοριφέρ", ενώ αντιθέτως ο καρκίνος του δεξιού πνευμόνος αυτού υπήρξεν όλως άσχετος προς την ανωτέρω εργασίαν του και την εκ ταύτης προελθούσαν βρογχοπνευμονίαν και ο ως άνω επελθών θάνατός του δεν οφείλεται εις εργατικόν ατύχημα. Ταύτα δεχθέν το εκδόν της αναιρεσιβαλλομένην Εφετείον και δι' επικυρώσεως της εκκληθείσης πρωτοδίκου αποφάσεως απορρίψαν το περί καταβολής αποζημιώσεως συνεπεία θανάτου εξ εργατικού ατυχήματος αίτημα της αγωγής δεν παρεβίασε την προμνησθείσαν διάταξιν, αφού υπό τα ανελέγκτως δεκτά ως άνω γενόμενα πραγματικά περιστατικά ο επελθών θάνατος του ανωτέρω όντως δεν συνιστά εργατικόν ατύχημα υπό την προεκτεθείσαν έννοιαν, δι' ο και απορριπτέοι οι αντίθετοι 1^{ος}, 2^{ος} και 4^{ος} λόγοι αναιρέσεως.

Επειδή κατά το άρθρο 66 παρ. 1 του ΚΙΝΔ "ο ναυτικός ασθενήσας δικαιούται εις μισθόν και νοσηλεύεται δαπάναις του πλοίου, εάν δε η σύμβασις ναυτολογήσεως λυθή λόγω της ασθενείας και νοσηλεύεται ούτος εκτός του πλοίου, δικαιούται εις τα νοσήλεια και εις μισθόν εφ' όσον διαρκεί η ασθένεια, ουχί όμως πέραν των τεσσάρων μηνών". Εν προκειμένω εις την αγωγήν της αναιρεσειούσης παραδεκτώσ κατά το άρθρο 561 παρ.2 του ΚΠολΔ εκτιμωμένην, εκτίθεται ότι ο υπ' αυτής και του υπό την νόμιμον επιτροπείαν της τελούντος ανηλικού τέκνου της εξ αδιαθέτου κληρονομηθείς σύζυγος και πατήρ αυτών ασθενήσας εν τω ως άνω πλοίω εν ω ειργάζετο ως λιπαντής και εκ τούτου απολυθείς, ενοσηλεύθη εκτός του πλοίου επί 1 μήνα και 24 ημέρας διώκεται δε δι' αυτής η καταβολή του εκ δρχ. 6792 ημίσεος των μηνιαίων αποδοχών των ημερών τούτων της ασθενείας αυτού. Ούτως έχουσα η αγωγή κατά το αίτημα τούτο είναι νόμω βάσιμος ερειδομένη επί της προπαρατεθείσης διατάξεως εν συνδυασμώ προς το αρθ. 1710, 1813 & 1820 του Αστικού Κώδικος περιέχουσα πλήρη τα υπό των διατάξεων τούτων απαιτούμενα στοιχεία μη ούσης υποχρέου της αναιρεσειούσης όπως αιτιολογήση τον περιορισμόν της ως άνω αξιώσεώς της εις το ήμισυ. Όθεν αντιθέτως κρίναν το Εφετείον ως νόμω αβάσιμον την αγωγήν κατά το αίτημα

τούτο και απορρίψαν τον σχετικόν λόγον εφέσεως της αναιρεσειούσης κατά της ομοίως αποφανθείσης πρωτοδίκου αποφάσεως παρεβίασε τας διαληφθείσας διατάξεις και αναιρετέαν ως προς το κεφάλαιον τούτο και της επ' αυτού στηριζόμενην διάταξιν περί δικαστικής δαπάνης κατέστησεν την απόφασιν του κατά το άρθρο 559 παρ. του ΚΠολΔ και τον βάσιμον περί τούτου 5^ον και τελευταίον λόγον αναιρέσεως (Αναιρεί την Εφ. Αθ. 4352/71).